

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 19. september 2018

Sag 57/2018

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Mikkelt Cramer, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Viborg den 11. august 2017 og af Vestre Landsrets 8. afdeling den 25. oktober 2017.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdam, Vibeke Rønne, Jens Peter Christensen, Jan Schans Christensen og Lars Apostoli.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om formildelse, således at fængselsstraffen nedsættes til 4 eller 5 måneder, og således at der sker frifindelse for påstanden om udvisning, subsidiært at udvisningen gøres betinget.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen og stadfæstelse af udvisningen.

Anbringender

T har til støtte for påstanden om, at fængselsstraffen nedsættes, anført navnlig, at den fastsatte straf ud fra en samlet vurdering af lovovertrædelsens karakter, tiltaltes person og under hensyntagen til retspraksis er for streng. Der bør lægges vægt på, at skaderne efter den forsætlige vold på de forurettede er relativt begrænsede, og at ankelbruddet hos forurettede A efter anklageskriftets ordlyd og landsrettens domsresultat må opfattes som en beskrivelse af en uagtsom følge af den udøvede vold. Der er ikke anvendt våben i forbindelse med volden.

Det bør også tillægges vægt, at T ikke tidligere er straffet for grov vold efter straffelovens § 245.

Til støtte for påstanden om frifindelse for udvisning, subsidiært at udvisningen gøres betinget, har T anført navnlig, at en ubetinget udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Efter Menneskerettighedsdomstolens praksis er det en forudsætning for udvisning af udlændinge, der er født i udvisningsstaten, eller som er indrejst som børn, at den kriminalitet, der ligger til grund for udvisningen, er meget alvorlig både med hensyn til arten og den idømte straf. Dette gælder navnlig, når den pågældende bortset fra statsborgerskabet kun har meget begrænset tilknytning til sit hjemland, jf. f.eks. Menneskerettighedsdomstolens afgørelse af 27. april 2010 i sagen Miah mod Storbritannien (nr. 53080/07). Det anførte stemmer også med bemærkningerne til lovforslaget af 28. februar 2018 (L 156) vedr. ændringen af udlændingeloven ved lov nr. 469 af 14. maj 2018. Af lovforslaget fremgår bl.a., at udvisning som udgangspunkt forudsætter, at den pågældende idømmes en straf på 1 års fængsel eller mere.

T har en stærk tilknytning til Danmark, idet han er kommet hertil som 4-årig og således stort set har haft hele sin barndom og ungdom her i landet. Hans familie bor her i landet, og han har ingen reel tilknytning til Irak. Ved dommen i den foreliggende sag er han alene idømt en straf på 6 måneders fængsel. En ubetinget udvisning vil derfor være et uproportionalt indgreb i hans ret til privat- og familieliv. Der foreligger ikke sådanne tungtvejende grunde, der kan retfærdiggøre en udvisning, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov), præmis 75. Der kan efter retspraksis højst blive tale om en betinget udvisning, jf. udlændingelovens § 24 b.

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om, at fængselsstraffen forhøjes, anført navnlig, at der bør lægges vægt på voldens grove karakter, herunder at der er tale om spark mod hovedet mod en person, der lå på jorden og under den sidste del af voldsudøvelsen befandt sig i hjælpeløs tilstand. A blev som følge af volden påført alvorlige skader, der krævede behandling i form af operation. Volden blev udøvet af fire gerningsmænd i forening, og der er

tale om meningsløs og uprovokeret vold. Der bør endvidere lægges vægt på, at T to gange tidligere er straffet for vold, jf. straffelovens § 247, stk. 1.

Til støtte for påstanden om stadfæstelse af afgørelsen om udvisning, har anklagemyndigheden anført navnlig, at der er grundlag for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 6, som følge af den idømte fængselsstraf på 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, men også efter den dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3, idet det strafbare forhold er begået i prøvetiden for to betingede udvisninger, og idet der inden prøvetidens udløb er foretaget rettergangsskridt.

Det bestrides ikke, at udvisning af T må anses for et indgreb i hans privatliv. Den adfærd, der er kommet til udtryk gennem Ts nuværende og tidligere kriminalitet, udgør imidlertid en sådan trussel mod væsentlige samfundsinteresser, at udvisning er nødvendig for at forebygge uro eller forbrydelse, jf. konventionens artikel 8, stk. 2.

Det skal tillægges betydning ved proportionalitetsafvejningen, at der alene er tale om et tidsbegrænset indrejseforbud. Sagen angår alvorlig, personfarlig kriminalitet, og T er ni gange tidligere straffet for kriminalitet begået forud for gerningstidspunktet i denne sag, herunder to gange for overtrædelse af straffelovens § 244 og én gang for overtrædelse af § 191. Syv af disse afgørelser vedrører kriminalitet, der er begået efter, at han var fyldt 18 år. T er to gange tidligere idømt betinget udvisning. Han er også efterfølgende ved Retten i Viborgs dom af 15. januar 2018 dømt for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer.

T har tilbragt størstedelen af sin barndom og haft sin opvækst i Danmark og har også en stærk tilknytning til Danmark, hvorfor der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre udvisning. Han kan imidlertid ikke anses for velintegreret i det danske samfund. Han har ikke nogen uddannelse ud over almindelig skolegang, han har aldrig haft en fast tilknytning til det danske arbejdsmarked, og han har levet af kontanthjælp eller SU, siden han blev 18 år. Han er ugift og har ikke nogen børn. Han har en del familiemedlemmer i Danmark, herunder forældre og søskende, men de er ikke afhængige af hinanden, og udvisning er ikke til hinder for, at han ville kunne opretholde en vis kontakt med sin familie.

T har ikke været i Irak, siden han kom til Danmark, og han har ingen familie eller venner i Irak. Han har dog – foruden sit statsborgerskab – en vis tilknytning til Irak og er ikke uden forudsætninger for at kunne etablere en tilværelse dér, idet han taler assyrisk, som er et mindretalssprog i Irak, og han har gennem sin familie et vist kendskab til sit oprindelseslands skik og kultur.

Skulle Højesteret finde, at udvisning med indrejseforbud i 6 år vil være i strid med artikel 8, skal T udvises betinget, jf. dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3.

Supplerende sagsfremstilling

T er født den 11. november 1994 og er Irakisk statsborger. Han indrejste i Danmark den 14. juni 1999 og blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse den 21. juli 2000. Han blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse den 31. maj 2004.

T er tidligere straffet flere gange:

- Ved Retten i Viborgs dom af 9. december 2011, hvor han blev idømt 30 dages betinget fængsel for vold i to tilfælde efter straffelovens § 244.
- Ved Retten i Viborgs dom af 28. marts 2014, hvor han blev idømt 60 dages fængsel og betinget udvisning med en prøvetid på 2 år for vold efter straffelovens § 244. Volden var udøvet af T i forening med en anden.
- Ved Retten i Viborgs dom af 27. november 2015, hvor han blev idømt 6 måneders fængsel, heraf 4 måneder betinget med vilkår om samfundstjeneste, og betinget udvisning med en prøvetid på 2 år, for bl.a. i forening med en medgerningsmand at have været i besiddelse af 93 gram kokain med henblik på videresalg. Ved kendelse af 11. august 2017 bestemte byretten, at den idømte fængselsstraf i det hele skulle fuldbyrdes grundet vilkårsovertrædelse.

T er ved Retten i Hjørrings dom af 5. oktober 2016 yderligere straffet med 6 dagbøder á 500 kr. for fornærmende tiltale mod en fængselsbetjent efter straffelovens § 121.

Endvidere er han ved Retten i Viborgs dom af 15. januar 2018 yderligere straffet med en bøde på 6.000 kr. med en forvandlingsstraf på fængsel i 10 dage for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 43 (besiddelse af 0,1 gram kokain til eget brug).

Det fremgår af en politiafhøring af Ts far, F, foretaget den 17. august 2018, at faderen har oplyst, at T taler flydende dansk, og at han kan tale lidt arabisk og forstå dette, men at han ikke taler det flydende.

Af Udlændinge- og Integrationsministeriets supplerende udtalelse om udvisningsspørgsmålet af 26. juli 2018 fremgår, at assyrisk er et mindretalssprog, der tales flere steder i Irak.

Retsgrundlag

Reglerne om udvisning er blevet ændret ved lov nr. 469 af 14. maj 2018. I forarbejderne til lovændringen, jf. lovforslag nr. L 156 af 28. februar 2018 (Folketingstidende 2017-18, tillæg A) hedder det om gældende ret bl.a.:

”2. Retningslinjer for EMRK artikel 8-vurderingen i sager om udvisning af kriminelle udlændinge

...

2.1. Gældende ret

...

2.1.2. EMRK artikel 8

...

2.1.2.5. Forskellige tilfældegrupper

...

2.1.2.5.2. Udlændinge, der er født eller opvokset i værtslandet eller kommet til landet som mindreårige og ikke har stiftet familie

Menneskerettighedsdomstolen har i visse tilfælde accepteret, at kriminelle udlændinge i denne kategori kunne udvises i tilfælde, hvor den senest idømte straf var 1 års fængsel eller mindre. Der er dog kun få afgørelser.

I sagen *Shala mod Schweiz*, dom af 15. november 2012, blev klager i 2007 meddelt afgørelse om udvisning med et indrejseforbud i 10 år på grund af den kriminalitet, som klager havde begået. Klager var ved fire forskellige domme fra 2003 til 2007 idømt forskellige straffe, herunder fængsel på mellem 30 dage og 3 må-

neder, der var gjort delvist betinget, for bl.a. dødstrusler fremsat mod en ekskæreste, alvorlige overtrædelser af færdselsforskrifter og uagtsom legemsbeskadigelse. Klager var samlet set idømt fængsel i 5½ måned og havde to gange modtaget advarsler om muligheden for udvisning ved fortsat kriminalitet. Klager, der ankom til Schweiz i 1990 som 7-årig og havde opholdt sig 17 år i Schweiz, da han blev meddelt afgørelse om udvisning, havde her modtaget al sin undervisning og været i lære som låsesmed. Klager havde i de første 7 år af sit liv boet i Kosovo, hvor han havde familiemedlemmer. I 2007, forud for klagers udvisning, giftede han sig i Kosovo med en kosovar, som han søgte om, men aldrig fik, familiesammenføring med i Schweiz. Klager havde således ikke et beskyttelsesværdigt familieliv i Schweiz. Domstolen lagde i sin proportionalitetsafvejning vægt på, at klager i ferier og i perioder med arbejdsløshed besøgte Kosovo, at klager havde boet der de første 7 år af sit liv, at klager havde slægtninge der, herunder familien til klagers ægtefælle, og at klager talte albansk. Det kunne således ikke siges, at klager alene havde tilknytning til Kosovo i form af sit statsborgerskab. Endelig bemærkede Domstolen, at udvisningen var tidsbegrænset til 10 år. Følgelig fandt Domstolen, at staten havde foretaget en balanceret og korrekt proportionalitetsafvejning.

I sagen *Miah mod Storbritannien*, afvisningsafgørelse af 27. april 2010, blev klager udvist som følge af sin kriminelle historik. Klager var senest blevet idømt 1 års fængsel for tyveri og var tidligere straffet for bl.a. indbrudstyveri og tyveri. Klager var indrejst som 11-årig og havde opholdt sig i Storbritannien i 16 år. Størstedelen af klagers sociale, kulturelle og familiemæssige bånd var i Storbritannien frem for Bangladesh, som han dog ikke havde mistet alle forbindelser til. Hans mor boede der stadig, og han kunne tale sproget. Menneskerettighedsdomstolen udtalte, at en fængselsstraf på 12 måneder var i den lavere ende af skalaen for, hvornår der kunne foreligge en formodning til fordel for udvisning, jf. præmis 25. Domstolen fandt, at de nationale myndigheder ikke havde overskredet deres skønsmargin, og afviste på den baggrund klagen.

...

2.4. De foreslåede retningslinjer

...

2.4.2. Retningslinjer for de forskellige tilfældegrupper

2.4.2.1. Udlændinge, der er født eller opvokset i værtslandet eller kommet til landet som mindreårige og ikke har stiftet familie

Som det fremgår af pkt. 2.1.2.5.2 ovenfor, har Menneskerettighedsdomstolen i visse tilfælde accepteret udvisning af kriminelle udlændinge, der er *født eller opvokset i værtslandet eller kommet til landet som mindreårige og ikke har stiftet familie*, hvor den senest idømte straf var på 1 års fængsel eller mindre. Højesteret har også udvist kriminelle udlændinge i denne kategori ved fængselsstraffe på under 1 år.

Hvis der ses bort fra sager om kriminalitet begået som mindreårig, hvilket vil sige under 18 år, er der omvendt som nævnt ovenfor under pkt. 2.1.2.5.2 så vidt ses kun ganske få eksempler på, at Menneskerettighedsdomstolen har statueret krænkelse, hvor den udviste udlænding ved den seneste dom er idømt mere end 1 års

fængsel, og i de pågældende sager må kränkelsen antages at skyldes særlige omstændigheder.

I Ezzouhdi-sagen var der således, uanset den forholdsvis hårde straf, alene tale om narkotika til eget brug og dermed ikke en forbrydelse, som Menneskerettighedsdomstolen ser med alvor på. Desuden var der tale om et indrejseforbud for bestandig.

I Bousarra-sagen må det antages, at det navnlig var det forhold, at indrejseforbuddet var meddelt for bestandig, der førte til, at Menneskerettighedsdomstolen statuere krænkelser.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder på den baggrund, at udvisning i almindelighed bør ske i de tilfælde, hvor en udlænding, der er født eller opvokset i Danmark eller kommet hertil som mindreårig og ikke har stiftet familie, idømmes 1 års fængsel (eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse) eller en strengere straf for de kriminalitetsformer, som Menneskerettighedsdomstolen ser med alvor på, herunder salg af narko, drab, voldelige overfald, brug af skydevåben, røveri, voldtægt, seksuelt misbrug af børn og de typer af kriminalitet i øvrigt, der er rettet mod andres fysiske integritet, herunder trusler. Dette forudsætter dog, at der ikke er tale om et strafbart forhold begået som mindreårig, jf. herom nærmere pkt. 2.1.2.4.3 ovenfor, og at udlændingen har et vist minimum af tilknytning til det land, som den pågældende må forventes at tage ophold i, jf. herom nærmere pkt. 2.1.2.4.4 ovenfor. Ved straffe, der ligger tæt på 1 års fængsel, forudsætter det endvidere som udgangspunkt, at den pågældende tidligere er straffet og i den forbindelse er blevet idømt fængselsstraf. Hvis de nævnte forudsætninger ikke er til stede, er det ikke nødvendigvis udelukket, at der alligevel kan ske udvisning.

Selv om tiltalte var mindreårig på gerningstidspunktet, kan den begåede kriminalitet således eksempelvis være af en sådan beskaffenhed, at den pågældende alligevel kan udvises, navnlig som følge af kriminalitetens voldelige karakter, jf. pkt. 2.1.2.4.3 ovenfor og eksempelvis *Külekci mod Østrig*, dom af 1. juni 2017, hvor Menneskerettighedsdomstolen accepterede udvisning af en mindreårig kriminel udlænding, der senest var straffet med to et halvt års fængsel for røveri under skærpende omstændigheder og tyveri.

Det ovennævnte udgangspunkt skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer af reglerne om indrejseforbuddets længde, jf. pkt. 4.4 nedenfor. Der vil således kunne være tilfælde, hvor udvisning i overensstemmelse med retningslinjerne vil forudsætte, at der fastsættes et indrejseforbud af kortere varighed for at sikre overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Det vil altid være en konkret vurdering, om en udlænding, der dømmes for et kriminelt forhold, kan udvises. Der kan således være grundlag for at udvise i sager, hvor der idømmes en fængselsstraf af kortere varighed end det ovennævnte udgangspunkt, ligesom det kan komme på tale at fravige retningslinjerne og således ikke udvise, selv om der idømmes en strengere straf. Det kan eksempelvis komme på tale at udvise ved idømmelse af en kortere fængselsstraf, hvis udlændingen godt nok er indrejst som mindreårig, men først i en relativt sen alder, jf. eksem-

pelvis højesteretsdommene trykt i UfR 2015, side 2064, hvor udlændingen var indrejst som 12-årig, og UfR 2016, side 2793, hvor udlændingen var indrejst som 15-årig. Som nævnt ovenfor under pkt. 2.4.1 vil det skulle fremgå af dommen, at der er foretaget en proportionalitetsvurdering med udgangspunkt i *Maslov*-kriterierne.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og temaer

T er ved landsrettens dom fundet skyldig i vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og straffet med fængsel i 6 måneder samt udvist ubetinget med et indrejseforbud på 6 år.

For Højesteret angår sagen straffastsættelsen og spørgsmålet om udvisning.

Straffastsættelsen

T er fundet skyldig i vold i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, ved sammen med tre medgerningsmænd at have slået B flere gange i hovedet med knyttet hånd samt slået A flere gange i hovedet med knyttet hånd og sparket ham i hovedet, mens han lå ned, hvilket medførte, at A fik blodunderløbne mærker i ansigtet og brud på anklen.

Under hensyn til voldens farlige og meningsløse karakter, den omstændighed, at der er tale om gentagelsestilfælde, og det forhold, at volden er begået af T i forening med andre, tiltræder Højesteret, at straffen er fastsat til fængsel i 6 måneder.

Straffen er en tillægsstraf til den straf, der er fastsat ved Retten i Hjørrings dom af 5. oktober 2016 og Retten i Viborgs dom af 15. januar 2018, jf. straffelovens § 89.

Udvisning

T er irakisk statsborger og er i den foreliggende sag idømt 6 måneders fængsel for vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter. Han er ved domme af 28. marts 2014 og af 27. november 2015 udvist betinget med en prøvetid på 2 år. Det aktuelle strafbare forhold er begået i prøvetiden.

Det følger herefter af den dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 2, at han skal udvises ubetinget med indrejseforbud i 6 år, medmindre udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er herefter, om en sådan udvisning vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om respekt for privatliv og familieliv.

T er 23 år. Han er ikke gift eller samlevende, og han har ingen børn. Han har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 17 år, og udvisning vil derfor indebære et indgreb i hans privatliv, jf. konventionens artikel 8, stk. 1. Et sådant indgreb er kun berettiget, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt.

Efter artikel 8, stk. 2, er det afgørende, om udvisning må anses for nødvendig for at forebygge forbrydelse. Dette beror på en proportionalitetsvurdering, og der foreligger en omfattende praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol herom. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Domstolens dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Øst-rig), præmis 68. Den vægt, der skal lægges på de enkelte kriterier, afhænger af den konkrete sags omstændigheder, jf. præmis 70. Der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født her i landet eller indrejst som barn, og som har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom her, jf. præmis 75.

I tilfælde som det foreliggende, hvor udlændingen er en ung mand, der endnu ikke har etableret sin egen familie, skal der lægges vægt på karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet, varigheden af udlændingens ophold i værtslandet, tiden efter den begåede kriminalitet og udlændingens adfærd i denne periode samt fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og med modtagerlandet, jf. præmis 71.

T er fundet skyldig i et alvorligt voldsforhold begået som 21-årig i 2016. Der er tale om meningsløs og grov vold udøvet af ham i forening med tre medgerningsmænd. Volden førte bl.a. til, at den ene af de forurettede brækkede anklen og fik blodunderløbne mærker i ansigtet. T er for denne vold straffet med ubetinget fængsel i 6 måneder.

Før dette forhold blev begået, havde han i 2011 begået vold i to tilfælde efter straffelovens § 244. Han blev herfor idømt 30 dages betinget fængsel. I 2013 havde han i forening med en anden begået vold efter straffelovens § 244. Han blev herfor idømt 60 dages fængsel og blev betinget udvist. I 2014 havde han været i besiddelse af 93 gram kokain med henblik på viderealg. Han blev herfor idømt 6 måneders fængsel, heraf 4 måneder betinget med vilkår om samfundstjeneste, og han blev betinget udvist. Da han ikke overholdt vilkårene for samfundstjenesten, bestemte byretten, at den idømte fængselsstraf i det hele skulle fuldbyrdes. Den kriminalitet, T er dømt for i 2014 og 2015, er begået efter, at han var fyldt 18 år.

Han har også begået kriminalitet – om end af mindre alvorlig karakter – efter voldsforholdet i denne sag, idet han er straffet med bøde for bl.a. overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at der er en betydelig risiko for, at han også fremover vil begå personfarlig kriminalitet og narkotikakriminalitet i Danmark, hvis han ikke udvises.

T har som nævnt haft lovligt ophold her i landet i ca. 17 år. Han var 4 år, da han kom til Danmark fra Irak. Han har sin mor, far og to søskende i Danmark. Hans øvrige familie bor i Danmark, Sverige og Canada. Han har ingen familie i Irak. Han har ingen kæreste og bor hos sin mor og stedfar. Han har ikke formået at følge en uddannelse og har ingen tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har, siden han fyldte 18 år, alene haft indtægt i form af SU eller kontanthjælp. Der er dog ikke tvivl om, at han har en sådan tilknytning til Danmark, at udvisning med indrejseforbud i 6 år vil indebære en væsentlig belastning for ham.

T er født i Irak, men har tilbragt det meste af sit liv i Danmark og har ikke været tilbage i Irak. Han har oplyst, at han taler assyrisk, som tales flere steder i Irak. Hans far har overfor politiet oplyst, at T kan tale lidt arabisk og forstår dette sprog. Herudover må det antages, at han gennem sin herboende familie har et vist kendskab til irakisk skik og kultur.

Højesteret lægger til grund, at Ts personlige og kulturelle bånd til Danmark er langt stærkere end hans tilknytning til Irak, men at han ikke vil være helt uden forudsætninger for at etablere en tilværelse i dette land, hvis han udvises.

T er som nævnt tidligere dømt for personfarlig kriminalitet, og han er ved Retten i Viborgs domme af 28. marts 2014 og 27. november 2015 udvist betinget af Danmark og dermed advaret om, at fortsat kriminalitet kan føre til ubetinget udvisning. Den grove vold i den foreliggende sag er begået i prøvetiden for den seneste betingede udvisning.

Efter arten og grovheden af såvel hans nuværende som hans tidligere kriminalitet finder Højesteret efter en samlet vurdering, at de hensyn, der taler for udvisning af T, er så tungtvejende, at de har større vægt end de hensyn, som taler imod udvisning på baggrund af hans stærke tilknytning til Danmark og svage tilknytning til Irak. Det er indgået i proportionalitetsafvejningen, at indrejseforbuddet alene gælder for 6 år. Det bemærkes endvidere, at hans familie vil have mulighed for at opretholde kontakten med ham, herunder ved at kommunikere med ham via telefon og internet.

Højesteret finder efter det anførte, at ubetinget udvisning med indrejseforbud i 6 år ikke er et uproportionalt indgreb i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Højesteret tager herefter påstanden om udvisning med indrejseforbud i 6 år til følge, jf. den dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 2. Efter § 32, stk. 1, har indrejseforbuddet gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

D O M

afsagt den 25. oktober 2017 af Vestre Landsrets 8. afdeling (dommerne Esben Hvam, Olav D. Larsen og Søren Rune Schrøder (kst.) med domsmænd) i ankesag

V.L. S-1693-17

Anklagemyndigheden

mod

T

født den ... 1994

(advokat Berit Ernst, Aarhus)

Retten i Viborg har den 11. august 2017 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. 977/2017).

Påstande

Tiltalte, T, har påstået formildelse samt frifindelse for påstanden om udvisning, således at der alene sker betinget udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen.

Supplerende oplysninger

Til brug for ankesagen har familieterapeut ..., Familiecenter Silkeborg, afgivet en udtalelse af 24. august 2017 om tiltalte.

Løsladelsen af tiltalte efter afsoning af dommen af 28. marts 2014 skete den 6. november 2014.

Retten i Viborg har ved kendelse af 11. august 2017 bestemt, at den idømte fængselsstraf fastsat ved dommen af 27. november 2015 i det hele skal fuldbyrdes.

Forklaringer

Tiltalte har for landsretten afgivet supplerende forklaring om sine personlige forhold. Der er endvidere afgivet forklaring af

Tiltalte har om sine personlige forhold supplerende forklaret, at ... har hjulpet med at beskrive familiens flugt fra Irak til Danmark via Tyrkiet og Bulgarien, som det er angivet i udtalelsen af 24. august 2017.

Han har nu i nogle uger deltaget i et kursusforløb arrangeret af Silkeborg Kommune. Kursusforløbet sigter mod senere at tage en uddannelse eller at få et arbejde. Han har tidligere gået på HG og hf, men har ikke færdiggjort en uddannelse. Han har ikke noget job for tiden. Han har tidligere haft forskellige jobs.

Han kender ingen i Irak, og han vil ikke kunne klare sig i Irak. Han taler assyrisk og dansk med sin familie. Assyrisk er et mindretalssprog i Irak. Han kan ikke tale arabisk. Hans nærmeste familie er hans mor og tre søskende samt hans bedsteforældre. Han bor hos sin mor og stedfar. Han har altid boet sammen med sin mor.

... har forklaret, at han er ansat som familieterapeut i Silkeborg Kommune. Han har kendt tiltalte siden januar 2017, hvor han blev tilknyttet familien. Han besøger familien en gang om ugen for at yde støtte og vejledning. Familien omfatter tiltaltes mor og stedfar samt tiltalte og tre mindre søskende. Hans primære opgave er at støtte forældrene. Hans kontakt med tiltalte har været sporadisk. Familien har økonomiske problemer. Han er ikke involveret i spørgsmål om tiltaltes uddannelse eller arbejde.

Hans udtalelse af 24. august 2017 er udarbejdet i samarbejde med tiltaltes mor. Oplysningerne i udtalelsen stammer fra hende.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten er enig med byretten i, at der ved fastsættelsen af straffen skal tages hensyn til de omstændigheder, som byretten har fremhævet, og at straffen skal fastsættes som en tillægsstraf i forhold til dommen af 5. oktober 2016.

Landsretten finder herefter, at straffen for den meningsløse vold skal fastsættes til fængsel i 6 måneder. Anvendelse af betinget straf er udelukket.

Ved afgørelsen af spørgsmålet om udvisning skal der, som byretten har anført, tages hensyn til voldskriminalitetens grovhed samt tiltaltes tilknytning til Danmark og meget begrænsede tilknytning til Irak. Tiltalte, der nu er 22 år, har haft lovligt ophold i Danmark i mere end 15 år, og tiltaltes mor og tre søskende bor i Danmark. Der skal også tages hensyn til, at tiltalte ikke selv har stiftet familie i Danmark. Han har ikke gennemført en uddannelse, og han har kun haft en beskeden tilknytning til arbejdsmarkedet. Der skal yderligere tages hensyn til, at tiltalte tidligere to gange er straffet for vold, og at han tidligere to gange er blevet udvist betinget med en prøvetid på 2 år, senest ved dommen af 27. november 2015, der angik narkokriminalitet.

Landsretten tiltræder, at udvisning af tiltalte med et indrejseforbud på 6 år efter en samlet vurdering må anses for en proportional foranstaltning, og at udvisning dermed ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, sammenholdt med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Med den anførte forhøjelse af straffen stadfæster landsretten dommen.

Th i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes med den ændring, at straffen forhøjes til fængsel i 6 måneder.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Retten i Viborg

DOM

afsagt den 11. august 2017

Retten nr. 977/2017

Politiets nr. 4100-73251-00110-16

Anklagemyndigheden

mod

T

født den ... 1994

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 16. marts 2017.

T er tiltalt for overtrædelse af **straffelovens § 245, stk. 1 jf. § 247, stk. 1**, vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter i gentagelsestilfælde, ved den 18. september 2016 ca. kl. 06.30 i forening med pt. ukendte gerningsmænd, på ... i Silkeborg at have slået B flere gange i hovedet med knyttet hånd, slået A flere gange i hovedet med knyttet hånd og sparket A i hovedet mens han lå ned, med blodunderløbne mærker i ansigtet og brud på anklen på A til følge.

Påstande:

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Der nedlægges endvidere påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, stk. 1, nr. 6 med et indrejseforbud fastsat i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 2.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Den for A beskikkede bistandsadvokat, advokat Khuram Ahmed, har nedlagt påstand om erstatning, foreløbig på 22.053,25 kr.

Tiltalte har bestridt erstatningspligten og har ikke udtalt sig mod erstatningskravets størrelse.

Sagens oplysninger:

Der er afgivet forklaring af tiltalte og af vidnerne B, A, ..., ... og ...

Forklaringerne er lydoptaget og gengives ikke i dommen.

Af politiattest fremgår, at B henvendte sig hos lægen den 20. september 2016 kl. 16.00. Det fremgår af det objektive fund, at der hos ham blev konstateret:

"har 1x4 cm blålig misfarvning under høj øje og lille mellem øjenbrynene, og lille ve tinding."

Af politiattest fremgår, at A henvendte sig på skadestuen den 18. september 2016 kl. 11.38. Det fremgår af det objektive fund, at der hos ham blev konstateret:

"Læsioner pådraget under overfaldet:

Læsion 1: i ansigtet ses et ca. 8 x 8 1/2 cm stor, tværstribet, blodunderløbet mærke, som går fra høj øjenbryn ned ca. 2 cm fra høj næsebor. Den anden pol går fra ca. midt på næseryggen og omkring 8 cm ud på kinden.

Læsion 2: pt. har ondt i baghovedet i høj side, formentlig fra faldet til jorden. Der mærkes ikke nogen bule og der ses ikke nogen læsioner her.

Læsion 3: pt. har et brud i venstre ankel."

Tiltalte er tidligere straffet flere gange, blandt andet

- ved denne rets dom af 28. marts 2014, fængsel i 60 dage, for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, løsladt den 6. november 2011, betinget udvist af Danmark med en prøvetid på 2 år
- ved denne rets dom af 27. november 2015, delvis betinget fængsel i 6 måneder, heraf skal 60 dage afsones, samfundstjeneste i 100 timer, for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 2, samt bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag liste A, nr. 1, prøvetid 8 måneder fra endelig dom under tilsyn af Kriminalforsorgen, løsladt den 13. maj 2016, betinget udvist af Danmark med en prøvetid på 2 år
- ved udeblivelsesdom af 5. oktober 2016 af Retten i Hjørring, 6 dagbøder á 500 kr. for overtrædelse af straffelovens § 121.

Udlændingestyrelsen har den 17. marts 2017 bl.a. udtalt:

"På baggrund af anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter, og om at den pågældende forventes idømt en frihedsstraf af 4 til 5 måneders varighed sammenholdt med de i udlændingelovens § 26, stk. 2 nævnte hensyn, kan Udlændingestyrelsen tiltræde anklagemyndighedens indstilling om udvisningsspørgsmålet."

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han ikke har nogen familie i Irak. Hele hans familie bor i Danmark, Sverige, Canada og Australien. De flygtede fra Irak, fordi de er kristne. Et af hans familiemedlemmer, hans mosters mand, har udtalt sig om, hvordan det er gået de kristne i Irak. Han har tatoveringer, der viser hans herkomst. Han forventer derfor, at han vil blive slået ihjel, såfremt han vender tilbage til Irak.

Han skal gå på HF i Silkeborg igen den 14. august 2017, hvor han vil færdiggøre sin tidligere påbegyndte uddannelse. Han har endnu ikke taget en HF eksamen, men har fået lov til at

starte derfra, hvor han tidligere var kommet til. Han spillede for et halvt års tid siden fodbold i KFUM. Nu træner han Fitness i sin fritid.

Tiltalte har under denne sag været frihedsberøvet fra den 18. september 2016 til den 27. oktober 2016.

Rettens begrundelse og afgørelse:

Efter de afgivne vidneforklaringer, der var troværdige og i det væsentlige samstemmende, sammenholdt med de lægelige oplysninger, lægges det til grund, at tiltalte sammen med tre af sine kammerater den 18. september 2016 ca. kl. 06.30 henvendte sig til B og A samt den pige, som de to var i byen sammen med og sad sammen med på bænken på ... i Silkeborg.

Det lægges videre til grund, at tiltalte og hans kammerater optrådte aggressivt og frembrusende og forsøgte at provokere, selv om de flere gange blev bedt om at gå væk.

Endeligt lægges det til grund, at B og A, selv om de gjorde, hvad de kunne for at undgå en konfrontation, blev udsat for vold af tiltalte og dennes 3 kammerater, som nærmere beskrevet i anklageskriftet.

Retten tilsidesætter tiltaltes forklaring om, at tiltalte alene slog tilbage én gang efter at være blevet skubbet omkuld, og at han derefter forlod stedet, som værende utroværdig.

Retten finder ikke grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 248, stk. 1.

Retten anser det efter det anførte for bevist med den til domfældelse fornødne sikkerhed, at tiltalte sammen med sine tre kammerater, i forening udøvede den nævnte vold, idet ingen af dem tog afstand fra volden, der ikke er gået ud over, hvad de måtte forvente.

Når der tillige henses til tiltaltes forstraffe, er det derfor bevist, at tiltalte er skyldig i overtrædelse af § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1.

Ved sanktionsfastsættelsen er der lagt vægt på forholdets meget grove karakter, herunder de alvorlige skader, som A blev påført, ligesom der er lagt vægt på, at forholdet blev begået af fire gerningsmænd mod B og A, der ikke prøvede at forsvare sig og i den sidste del af voldsudøvelsen ikke var i stand hertil, men befandt sig i hjælpeløs tilstand.

Straffen, der er en tillægsstraf til den af Retten i Hjørring ved dom af 5. oktober 2016 idømte straf, jf. § 89, fastsættes herefter til fængsel i 4 måneder, jf. § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1.

Der er ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Efter udlændingelovens § 22, nr. 6, kan tiltalte udvises af Danmark, medmindre en udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Ved bedømmelsen heraf må der lægges vægt på, hvad tiltalte har forklaret om sine personlige forhold, herunder at han ikke har nogen familie i Irak og forventer at blive slået ihjel, såfremt han viser sig i landet, ligesom tiltaltes meget begrænsede tilknytning til Irak i forhold til hans

tilknytning til Danmark, hvor han dog ikke har stiftet familie, og grovheden af den begåede lovovertrædelse må tillægges betydning.

Efter en samlet vurdering af det anførte, finder retten ikke, at der foreligger sådanne særlige forhold, at tiltalte ikke skal udvises, idet en udvisning af tiltalte ikke kan anses for med sikkerhed at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Tiltalte udvises derfor, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6.

Tiltalte pålægges indrejseforbud i 6 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 2.

Efter retsformandens bestemmelse tages erstatningspåstanden, der ikke størrelsesmæssigt er bestridt, til følge, som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

Tiltalte, T, skal straffes med fængsel i 4 måneder.

Tiltalte udvises af Danmark og pålægges indrejseforbud i 6 år, der regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Tiltalte skal inden 14 dage til A, c/o advokat Khuram Ahmed, in advokater, Palægade 4, 4. t.h., 1261 København K, betale 22.053,25 kr. med tillæg af renter efter erstatningsansvarslovens § 16.